

Linnapark

Parki ümbritsev ala asub Valga nõos, kus moreentasandikud vahelduvad liivikutega. Ala on Pedeli ürgoru poolt liigendatud. Reljeef on vahelduv, olles põhja ja lõuna servas suhteliselt tasane, keskosas on tugev langus endisele Pipra ojale paisutatud tiikide suunas.

Algselt täitis linnapargi aset Kungla tänava (endise Friedrichshofi tee) ja saksa surnuaia vahel kuni Poska (E. Enno) tänavani olev mets. Friedrichshofi park oli kasutusel juba 1860. aastatel. See oli Kungla ja Pargi tänava poolt lukustatav. Pargi sügavuses asus vene klubi väike paviljon. Pargil oli ka vaht. Esimese maailmasõja käigus närisid hobused puude koort ning park hävis lõplikult. Omanik J. Lindebaum hakkas ehituskrunte välja jagama ning tänapäeval viitab omaaegse pargi asukohale üksnes tänava (Pargi tn) nimi.

Valga uut parki hakati rajama vastvalitud eestlasest linnapea J. Märtsoni ajal 1902.-1903.aastal. Park rajati mõlemale poole Pipra oja. Enne seda kuulus see maa õllevabriku omanikule Schmidtile, kes kasvatas seal ristikeina. Pargi rajajaks oli kaupmees Karl Taklaja (1868-1940), kes oli Saksamaal kunstaednikuks õppinud. Tema plaani järgi telliti ning istutati puud. Ka Vabaduse tänavalt, Aia tänava nurgalt kuni turuni, võeti puud seoses tänava laiendamise ja viidi uude parki.

1912. aastal rajati hobuserauakujulised tiigid, millel pidulikult riietatud linnakodanikud vaikselt paadiga sõudes aega veetsid. Park avati 1913. aastal. Sild ehitati tiigile 1930. aastatel. Pargi serval, J. Kuperjanovi tänava läheduses, asus suverestoran.

1960. aastatel oli park piiratud aiaga. Värav asus praegusel Kuperjanovi tänaval Rahu tänava vastas. Selle kõrval oli aken luugikesega – sealt müüdi pileteid tasulistele tantsuõhtutele. Mängisid eestlased, kuid tantsuõhtutel käisid ka vene sõdurid.

Aia värvimiseks kulus 200 liitrit värvi. 1970. aastatel kanti aed küttepudeks.